Помер рекрут в непривітній столиці
здалека від свого села,
від матері, убогої вдовиці,
від любки, що в селі жила.
Помер, не бачивши у час конання
ні слізки жалю, ні зітхання.

І вже єго везуть на чорнім возі,
в могилу піп єго веде,
музика грає марша по дорозі,
гурток вояків мовчки йде.
Лише не видко біля домовини
ні матері, ні любої дівчини.

Помер рекрут, і труби грають смутно
єму, байдужому в труні;
під віком жалісної гри не чутно,
бо він лежить у вічнім сні.
Вже дзвонять дзвони на цвинтарній
брамі —

вітають гостя, що спочине в ямі.

А там в селі єго убога мати
до нього пише лист дрібний:

"Мій сину иаймиліший, що чувати?
Чому не пишеш, чи гнівний?
Кланяєсь Настя Василеві свому...
Чи ти приїдеш на різдво додому?.."

1894